

ANDREA RODÉS | Publica 'Dies que caben en una ampolla de Vichy'

“La meva generació va tenir la mel als llavis durant pocs anys i ens la va treure la crisi”

Rodés (Barcelona, 1979) és periodista i escriptora. Ha publicat *Por China con Palillos*, *Lluny de Pequín*, *El Germà Difícil* i *Viaje al Ussuri*, i és coautora de *Tras los Pasos de Derzu Usala*. Les seues novel·les, de narrativa àgil i molt contemporània, ens parlen de persones i llocs que ella coneix, directament o indirecta. *Dies que caben en una ampolla de Vichy* (Editorial Pagès) neix de dues vivències que l'autora unifica: el conflicte entre dos veïns i l'experiència d'un amic. Inquieta, propera, riallera i irònica, tot allò que li passa pel cap ho escriu en el seu blog *Operación Berenjena*.

El protagonista, l'Oliver Marfà, s'inspira en un amic seu.

Sí. És arquitecte i treballava per una empresa de Londres i durant la crisi es va haver de reformular. El Marfà de la novel·la torna a casa seva—després que la seva futura dona morís en un incendi d'autoria dubtosa—i rep les pressions familiars i de l'entorn perquè retorni a una vida convencional. Sembla que no ha canviat res, però res no és igual.

El rerefons de la crisi sempre hi és.

N'és l'escenari, sí. Però hi surten molts elements: els emprenedors, el conflicte generacional de pa-

res i fills, els problemes dels *pijos* barcelonins...

L'esport hi té un pes important.

M'interessava deixar de banda els estereotips, la figura que l'intel·lectual, la persona cultivada, preparada, no es cuida. Només beu i fuma. I això ja ha canviat, t'ho asseguro!

Les seves novel·les són retrats socials de la generació a la qual pertany.

Els que tenim entre trenta i quaranta anys hem arribat a viure els quatre o cinc anys d'abans de la crisi. Hem conegut les dues cares. La generació posterior, només la davallada, directament.

Vostè treballava a 'Público', va viure a Pequín...

I tot es va perdre. Vam tenir la mel als llavis i ens la van treure.

Vostè té formació empresarial.

Sí. No sóc periodista, la meua vida és una reinvenció constant! Quan vaig acabar la carrera—era la típica bona estudiant—vaig començar a buscar feina. No m'agafava ningú o durava quatre dies. Em feien fora dels llocs i no ho entenia. Alguna cosa devia fer, no gaire dolenta, però tampoc gaire bona (riu).

Es va posar a periodista per amor.

Ell era corresponsal a Berlín i jo li tenia enveja. Sempre m'ha agradat escriure i m'hi vaig posar. I ara n'estic de ple, com en la literatura...

“ En acabar Esade buscava feina i no durava enlloc!
Fins que em vaig enamorar d'un periodista ”